

A ZÖLDHATÁRON HÁROMSZOROSÁRA NÖTT AZ ILLEGÁLIS HATÁRÁTLÉPÉSEK SZÁMA

Albán kézbe került az embercsempészet

■ HATÁRRENDŐR IGAZOLTAT RÖSZKÉNÉL. EGYRE TÖBB MUNKÁJUK VAN

Fotó: Schmidt Andrea

→ **Folytatás az 1. oldalról**

- Korábban a szállítást és a sétáltatást többnyire magyarok hajtották végre, azonban tavaly óta az a tendencia, hogy ezeket a tevékenységeket egyre inkább külföldiek végzik - albánok, ukránok, csehek és szlovákok - mondta az alezredes.

Garantált embercsempészet

Az embercsempészek még Koszovóban két-három eurót elkérnek a migránsoktól. A szervezés egyik központja Szabadka, ahol sokan élnek abból, hogy lakásaikat kiadják pihentető helynek. Beazonosítható azoknak a bűnözőknek a köre is, akik már évek óta embercsempészetből élnek. Juhász Bóka László szerint ebben is egy radikális fordulat történt az utóbbi évben.

- Míg korábban szerb-magyar bűnözői körökkel volt dolguk a szerbiai hatóságoknak, addig most azt látjuk,

hogy Szabadkán is albánok kezdik átvenni a szervezést. Nagyüzemi módon folytatják az embercsempészet.

Jegyzőkönyvek bizonyítják, hogy a kitoloncolt személyek szinte már másnap újra nekiindulnak a szerb-magyar határnak. Az elmúlt egy hónapban például három „ismétlővel” találkozott a magyar határrendőrök. Egyiküket december 28-án küldték haza és január 17-én újra elfogták a zöldhatáron.

- Elmondták nekünk, hogy ez ki is van fizetve, így ha visszaküldjük őket, addig próbálkoznak, amíg nem sikerül átjutniuk - mondta az alezredes. Hozzátette: döntően Ausztria, Németország és Svájc a célállomás.

Indiánok és gyermekesék

Ásotthalom és Mórahalom környékén az albánok hozzák át az embereket, míg a szerb cigányok előszeretettel használják a röszkei és a tiszaszigeti zöldhatárt. Hatos-nyolcas csoportokban jönnek. Akár csak az indiánfilmekben, a határon nem hagynak maguk után nyomot. Az utolsó ember egy faággal tisztogatja el a cipőnyomokat, és kínosan ügyelnek arra is, hogy senki ne dobjon el semmit.

- Az albánoknál problémát jelent, hogy anyanyelvükön kívül semmilyen más nyelvet nem beszélnek. Egyáltalán nem akarnak együttműködni velünk. - Első osztályos gyermekesekkel próbáltak bennünket kábítani: elindultak gyalog Koszovóból, és egyszer csak a magyar határon találták magukat - jegyezte meg tréfálkozva Juhász Bóka László, aki szerint egy részük rendkívül iskolá-

zatlan, de tapasztalataik szerint - előzetesen - jól felkészítik őket. A legtöbb esetben semmilyen irat nincsen náluk.

- Bemondás alapján próbálunk adatokat felvenni, de kollégáimmal ott tartunk, hogy már csak az ujjlenyomatoknak hiszünk. Az adatbázisunk kidobja, hogy az illetővel milyen neven és hányszor találkoztunk már.

A forró nyomok gyorsan kihűlnek

Ezeknek az embereknek alig van esélyük arra, hogy legális munkahelyeken tudjanak elhelyezkedni. Németországban, Ausztriában és Svájcban fekete-munkából próbálnak megélni, de nagyon sokan bűnözők lesznek. Például Svájcban a helyieket és az évek óta ott élő emigránsokat egyaránt zavarja az albánok jelenléte. Sokuk kábítószercsempészetből és prostitúcióból él. De vannak, akik visszaszállnak a kevésbé rizikós embercsempészésbe is.

Egy svéd állampolgárságú albán házaspár különös módszerrel próbálkozott embereket átcsempészni Röszkénél. Az apa összeszedte felesége és a három gyereke útleveleit, és lement Koszovóba, ahol egy családot „állított össze”. A határon azonban lebukkott.

- Amióta Magyarországon kiépítették az autópályákat, a forró nyomok nagyon gyorsan kihűlnek. Az embercsempészek a déli határról négy-öt óra múlva Győrben vannak, és kereshetjük azt a botot, amivel a nyomukat ütjük - mondta az alezredes.

További fotók a témáról az interneten:

delmagyar.hu

→ **ÓRFI FERENC**

Cseppben az ember

Január 22., Szeged belvárosa, néhány perccel déli tizenkettő után. Három nagybacska lányka vonszolta magát előttem a járdán, mintha terméskövel pakolták volna te le a hátizsákjukat az iskolában. Fennhangon bazmegolt az egyikük, de nem emiatt. A kis „genyával” volt valami baja. Köpködött is közben, hevenyül, mint hajdan öregapám, amikor véletlenül lenyelte a pipadohányt. Majdnem így volt ő is. A piros Marlboro tényleg erős, mint a dög, hetedik osztályban pláne. Közben a zebrahoz értünk, várakoztunk vagy tucatnyian. Bazmegék neki-vágtak a pirosnak, röhögés az ő oldalukon, dudu, fék, „anyáttokkal szörökozatok, hülye kurvák” a másikon. Tegnap volt a magyar kultúra napja. És a reneszánsz év kezdete.

” **A piros Marlboro tényleg erős, mint a dög, hetedik osztályban pláne.**

Hankiss Elemér pedzegette már a nyolcvanas években, hogy míg a magas kultúrát tekintve (tudomány, művészetek stb.) mindig is topon volt (és most is ott van) Magyarország, a hétköznapi kultúrát, mondhatjuk kulturáltságot tekintve bányászbékai a perspektívánk.

Örülöm kellene most például annak, hogy az elkövetkezendő években pár száz milliárdos uniós pénzből digitális táblákkal látják el az iskolákat, mégis jobban örülnék, ha a 8. általános végére valamilyen iskolás gyerek megtanulna írni, olvasni, beszélni, érteni. Még a szakma csúcását jelentő mestervizsgákról is azt mondják a bizottsági elnökök, nemritkán akár öt súlyos helyesírási hiba is becsúszik egy-egy leírt mondatba, s legalább ennyi zavar a szóbeli kommunikációban is. Ma már komoly versenyképességi korlátja a magyar gazdaságnak a szakmunkáshiány, pontosabban a jó szakmunkás hiánya. Kutyaütőből továbbra is van elég. Az iskolázottból is. Azzal ugyanis, hogy egy-másfél évtizeddel ezelőtt boldog-boldogtalant betelereltek a középiskolákba meg a felsőoktatásba, nemcsak a szakmunkásképzést sikerült taccsra vágni, de a tömeggyártás miatt inflálódott az érettségi meg a diploma is.

A hétköznapi kultúrát nyilván azért hívják hétköznapiak, mert mindennapjaink közérzetét határozza meg, édesíti vagy keseríti helyzetünket. Ki hogyan szól, kérdez, válaszol, intéz, tesz, gondolkodik. Akár férfi, akár nő, akár gyerek, akár felnőtt, akár öreg, akár főnök, akár beosztott, akár ügyfél, akár ügyintéző, akár eladó, akár vevő, akár gazdag, akár szegény, akár orvos, akár beteg. A rossz közeg lehúzza, a jó felemel. Gondoljunk csak bele, amikor ott toporgunk az egészségügyi intézmény folyosóján hónapok alatt leletekkel, markunkban utasellátós pohárban vizeletmintát szorongatva, hogy el tud veszni az ember! - kopogjak vagy ne kopogjak, kinek adjam a papírt, kinek ne, bent van-e a doktor úr vagy nincs bent? Ott helyben török rapityára az ember önmagáról alkotott teljes intelligenciaképe, hiszen totálisan alkalmatlannak bizonyult a helyzethez való alkalmazkodásban. Csak a bennfentes betegársak könyörületében bízhat még, akik azért megsúgják mi az ábra. Íme a reneszánsz ember.

A nemzetközi nagyokosok szerint egyébként csak az egyéni és közösségi megbecsülést erősítő, közös élményekben fejlődő összetartó társadalomnak van esélye arra, hogy a hétköznapi kultúráját is versenyrendbe állítsa, a sikeres országok közé verekedje fel magát. Valaki mondja már ezt meg a törzsi színvonalú civódásaival elfoglalt magyar politikai osztálynak is!

Kötelező: január 30-áig

MUNKATÁRSUNKTÓL

Akár biztosítási alkuszon, akár közvetlenül a biztosító munkatársánál kötötte meg kötelező biztosításáról szóló szerződését az autós, a rendelet szerint az ő felelőssége, hogy az első díjat időben befizesse. Mindezt azért különösen fontos most hangsúlyozni, mert sok ügyfél a mai napig nem kapott számlát vagy csekket az első díj befizetéséhez. Erre pedig legkésőbb janu-

ár 30-áig van lehetősége. A késlekedésnek az az oka, hogy tavaly mintegy hétszázezren váltottak biztosítót, a társaságok nem győzik az adminisztrációt. Akik viszont emiatt elmulasztják az első díj befizetését, bajba kerülhetnek, mert január 31-étől megszűnik az addig érvényes szerződésük. Még arra is számíthatnak, hogy ellenőrzés esetén kivonják járművüket a forgalomból.

FÚRÁS UTÁN LABORATÓRIUMI MUNKÁK A TXM KÚTJAINÁL

Idén megkezdik a gázkitermelést

Részletes laboratóriumi vizsgálatnak vetik alá ezekben a hetekben a Makó-árokban feltárt földgázmintákat. Ha ez sikeres eredményt hoz, és a szükséges engedélyek is megérkeznek, az év második felében megnyílnak a makói gázcsapok. Egy készletelemző cég szerint a makói gázkincs a legnagyobb Európában, a szénhidrogén mennyisége meghaladhatja az 1500 milliárd köbmétert.

MUNKATÁRSUNKTÓL

Első pillantásra úgy tűnik: megállt az élet a Makó környéki földgázkutak körül. Hiszen nem látni semmiféle látványos munkát az utóbbi három évben mélyített gázkutaknál - ám a munka nem állt meg, jelenleg laboratóriumi vizsgálatok folynak. Szabó György, a TXM Kft. igazgatója lapunknak elmondta: vizsgálják az itt kinyert gázmintákat, ennek lezárulásával, illetve a szükséges engedélyek megszerzésével nincs akadálya a kitermelés megkezdésének.

- Nagy bajnak kell történnie ahhoz, hogy idén ne nyílnak meg a gázcsapok, egyelőre semmi akadályról

sem tudok. Reméljük, minden rendjén lesz, így a makói gáz már ebben az évben hasznosulhat - tudtuk meg az igazgatótól.

A rendkívüli mélységben található gázkincset a térségi kutaknál egy speciális, rétegrepszteszes technikával szabadították fel a múlt évben. Ehhez robbantásokat használtak. Bár híre kelt: a tengeren túl előfordul, hogy nukleáris töltetekkel végzik ezt a kényes munkafolyamatot, Makó és Óföldéak alatt ötezer méter mélyen hagyományos töltetek robbantak. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy a csapok megnyílásával teljes kapacitással üzemelnek a kutak, legkevesebb 2-3

esztendőbe telik, míg az előzetesen elvárt szénhidrogén-mennyiség jut a csövekbe.

Marc A. Brunner, a kitermelést végző cég elnöke lapunknak még tavaly elárulta: további lelőhelyek feltárását kezdeményezik, eddig két fúróberendezés dolgozott a térségben, de öt éven belül akár ötven is működhet itt. A kitermelés megkezdése akár több ezer, a makói térségben élő polgár számára is munkát, biztos megélhetést jelenthet.

Immár bizonyosságot nyert: Európa leggazdagabb gázmezőjét tarták fel az úgynevezett Makó-árokban. A legismertebb készletelemző cég, a Scotia szerint a rendelkezésre álló készlet meghaladhatja az 1500 milliárd köbmétert is, aminek a kitermelése hosszú évtizedekre nyúlhat. A feltárást végző TXM tárgyalásokat folytat a Mollal, a Concóval és az RWE-vel a munkáról.

■ A KITERMELŐK REMÉLIK: MAKÓ KÖRNYÉKÉN TÖBB KÚTBÓL IS JÖHET IDÉN A FÖLDGÁZ

Fotó: Frank Yvette